

Szám.

Cse-
ami
t. Én
érke-
mi a
ővé-
lna a
mind
t te.
elém.
örösi
gyik
-ban,
Sze-
tava-
-bül.
t li-
muth
jött
a. —
a, az
ob is
setre.
gérte
emes
küld-
éről

vatot
glalt
ézeve
velét
ldtek

Kál-
atay

ére :
frt.,
ányi

b.

r sze-
-gnek,
fázó
b.

a-épület.

BOB. (Lásd a 88. lapon.)

LII. köt. 6. szám.

Ára negyed évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1897. február 7-én.

EGY JÓ KIS FIU TÖRTENETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

BORBÁLA néni közel lakott a fővároshoz, vasuton egy óra alatt el lehetett jutni a barátságos kis faluba, melynek szélén szép kerttől környezve állt a Borbála néni tágas, kényelmes uri háza. De a nagy házból mind-össze egy öreg szakácsné sietett a haza érkezett asszonya elé s a régi cseléd bizalmasságával mondá:

— Ugyan oda maradt a nacssága! Azt tetszett mondani, hogy talán négy-öt nap mulva már itthon lesz, és tessék!... több mint két hete várom.

— Igaz! felelé Borbála néni vidáman. És még most is majd nem sajnálom, hogy haza kellett jönnöm. Nagyon jó dolgom volt kedves rokonaimmál. Nem is jöttem volna még, ha Magdát nem várom holnapra.

— És milyen jó színben van a nacssága! Mindig azt mondják, hogy abban a poros nagy-városban rossz a levegő, pedig lám, a nacssága egészen neki pirosodott és a szeme is olyan vigan ragyog, mint ha lakodalomból jönne.

— Az is igaz lehet. Magam is úgy érzem, mint ha megfiatalodtam volna. No persze, csak lelkileg. El is járok ezen tul többször az én kedves atyámfiaihoz, ők is elrándulnak hozzám. Aztán meg többen is leszünk majd a házban és iparkodni fogunk, hogy ne legyünk örökké olyan kedvetlenek.

És Borbála néni mindjárt nagy kedvvel hozzá látott, hogy egy kis szobát minden szükséges holmival berendezzen.

— Ez lesz az Annuska szobája, ne legyen egészen cseléd-sorban. Az a gara-

bonczás Gabika még zokon találná venni, ha nem helyezném jól el az ő párt-fogoltját.

Derült mosoly szállt az öreg nő arczára, mikor visszaemlékezett a bohó, jó kis fiuval töltött kedves órákra.

Más nap mégis majd nem megcsappant a vidámsága. Még pedig éppen amikor Magda megérkezett.

Sugár termetű, csinos arczu, már jóformán felnőtt leány volt Magda. Már esztendeje mult, hogy ott élt Borbála néninél, aki unalmas, egy-hangu élete földérlítésére fogadta magához a fiatal rokont. Célját nem igen fényesen érte el, ámbár voltaképp bajosan tudta volna megmondani, mi a kifogása Magda ellen. Hiszen Magda mindent megtett, amit kívánt tőle; fölolvassott a néninek, sétált vele, segített a házi dolgokban; de mint ha unottan tette volna mind ezt. Szinte vidámabbnak látszott, mikor nem köllött a néni mellett lennie, hanem a maga kedve szerint tölthette az időt.

Most, hogy pár heti távol-lét után vissza tért, kifogástalan illedelemmel köszönt és kezét csókolt a néninek, figyelmesen kérdezősködött is, hogy szolgál a nénike egészsége... egy szóval: semmi hiba sem volt a viselkedésében. És Borbála néninek mégsem tetszett.

— Máskor is így volt, de nem ügyeltem rá, gondolá. Mennyire másképp jött elém Gabika, ha csak fél napig nem látott! Hogy kapaszkodott a nyakamba, hogy bizonyította százféle kedves bohósággal igazi szeretetét!

De aztán mindjárt szinte megdorgálta maga-magát.

— Nem szabad igazságtalannak lennem. Magda nem olyan természetű. Nem tehet

róla. Azért még is szerethet . . . hiszem is, hogy szeret.

Ha Magda csakugyan szerette is Borbála nénit, de már arra nem igen készült, hogy szeretettel fogadja az új lakó-társát, Annuskát. Nagy szemeket meresztett, mikor a néni elbeszélte a dolgot. Szinte láthatólag boszantotta e váratlan ujság s ajkait bigyesztve mondá:

— Ugyan mi szükség van itt arra a koldus-lányra? Azért, hogy az az oktondi Gabika oly nagyon pártját fogja, kár mindjárt az olyan csavargó gyereket ide a házba befogadni!

Már ez nagyon nem tetszett Borbála néninek és kemény hangon mondá:

— Az a leányka nem csavargó! És mihelyt én vettem gondjaimba, nem is koldus. Gabika pedig nem oktondi, hanem igaz, nemes szivű fiu, akiről példát vehetnél, a helyett hogy ellene szólsz olyan jó cselekedetnek, amely neked semmi áldozatodba sem kerül. Annuska igen jóra való leányka és azt kívánom, hogy nyájas légy hozzá!

Magdának hirtelen megváltozott az arca. Mosolygott és nagy készséggel mondá:

— Ó, ha nénikém úgy kívánja . . . az már más! Természetesen . . . szeretni fogom . . . hogy ne?

De mikor hátat fordított a néninek, megint csak boszusan dörmögé:

— Ugy látszik, a néni nagyon nagyra tartja ezt az Annuskát. Ketten leszünk . . . Még csak az köllene! . . . No, majd meglátjuk!

Annuska ez alatt egészen jól megvolt Kurucz uraméknál, kik annyira megszerették, hogy szinte nem is örültek, mikor egy napon csakugyan megjött Borbála nénitől a levél, hogy más napra már várja Annuskát.

— Bizony: legjobban szeretném, ha megtarthatnának, mondá Kurucz né. Hiszen elférnél itt nálunk ezentul is . . .

— Nem beszélsz okosan, asszony! szólt közbe Kurucz uram. Ugyan szép is volna, ha utjába állnánk az Annuska szerencséjének. Az a jó nagyságos asszony megszerette, gondoskodni is fog róla; mi szegény emberek pedig mit tehetnénk? Jól van így, ahogy van. Csak aztán, Annuska, eszeden járj és iparkodjál, hogy mindig érdemes légy a jötevőd szeretetére!

Mikor az indulás órája megérkezett, Kurucz né asszony is fölkészült. A viláért sem engedte volna, hogy ne ő maga adja át Annuskát a Borbála néni kezébe. Kurucz uram pedig tíz darab fényes ezüst forintost adott át a leánykának.

— Fogd, leányom. Ez az a pénz, amit az a jó uri asszony nekünk a tartásodra adott. Elfogadtam, mert nem akartam megbántani; de neked nem köll fizetés azért, hogy egy-két hétig nálam voltál. Legyen ez a pénz a tied. Tudom, el leszél ott látva mindennel; de hát egy kis pénz mindig jó, soha sem tudhatjuk mikor szorulunk rá. No, Isten veled! Aztán, ha jó lesz is dolgod, ne feledkezzél meg régi barátaidról!

— Soha, soha sem lesz senkinek oka megbánni, hogy jót tett velem! felelt Annuska könybe lábadt szemekkel.

— Hiszem is, kedves lányom. Most hát induljatok. És nem szükséges sirdogálva bucsuzgatni. Nem mégy a világ végére, hanem jóformán csak a szomszédba. Be-be fogtok rándulni a városba, hát akkor aztán egyszer-másszor látogass ám el hozzánk!

(Folytatása a 86. lapon.)

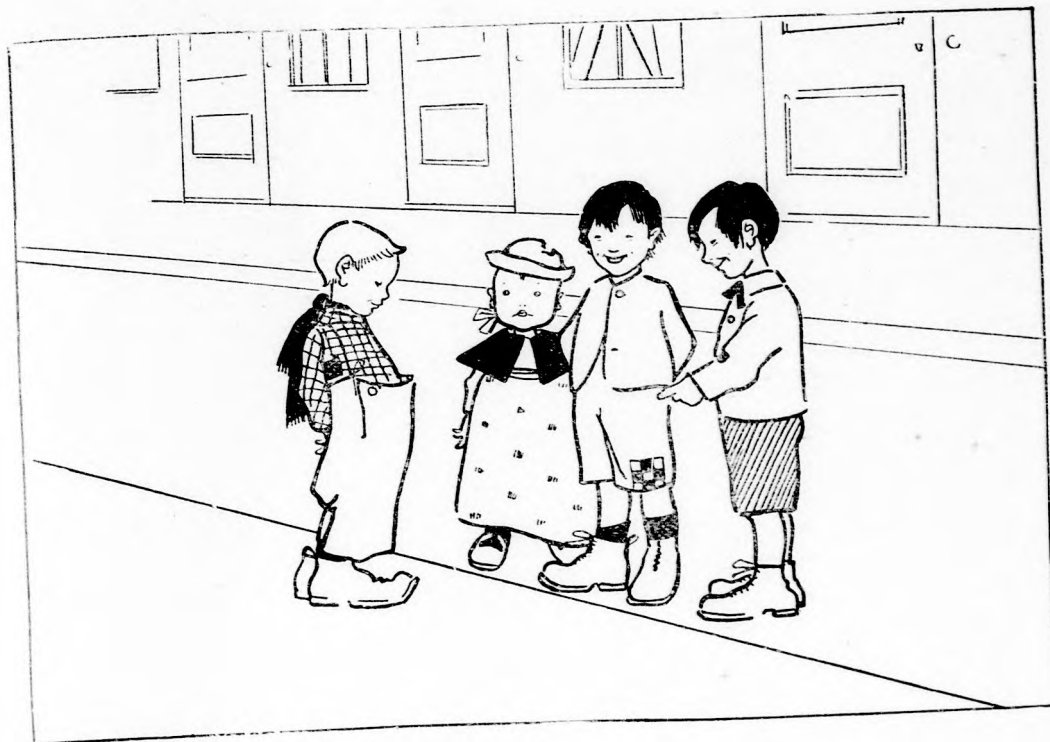
ÁLOM ÉS VALÓ.

KÉT czicza-dáma
 Délutáni álma.
 Örömére szolgál
 A kis egereknek.
 Hogy a czicza-hölgyek
 Mélyen szenderegnek.
 Az ő fekvő-helyök
 Lili kosárcájja.
 Mert Lili már megnőtt.
 S nincs szüksége rája.
 Miről is álmodtok
 Czirmos kis cziczáim?
 Madarak ugrálnak
 A kert csupasz fáin,
 Egerek czinczognak
 Ottan a kamrában —

Kettőt is elfognak
 S viszik hamarjában.
 Zurr! . . . Lili besurran,
 Ajtó nagyot durran,
 Két czicza fölbred,
 Vág szomorú képet.
 Szétfoszlott — sajnálom —
 A gyönyörű álom!
 Fölnéznek a fára . . .
 Nincsen ott madárka.
 S nincs egy szál egérke . . .
 Jaj mi lesz ebédre?
 Ha nincsen madárka,
 Ha nincsen egérke,
 Kenyérkét aprítunk
 A hig tejecskebe.

AZ UJ NADRÁG.

HA, ha, ha!
 Ni, mi a?
 De fura!
 Valóságos figura
 Rajtad Gyuri a ruha!
 Az apjának a nadrágja
 Ketté vágva . . .
 Így húzták ma reggel rája!
 A vékonyka lába-szára
 Benne csak úgy lödörög;
 Bö nadrágja, bö cipője . . .

Szinte kiesik belőle!
 S az ő három jó pajtása
 Csfondárosan röhög.
 De bár a nadrágja furcsa,
 Mégis örül neki Gyurka.
 »Hát nem vagyok uri gyerek,
 Szép ruhát nem viselhetek.
 Hanem tiszta és meleg!
 Hát fiúk, ezzel beéri,
 Máséval föl nem cseréli
 Szegény napszámos-gyerek.«

(Folytatás a 83. laphoz.)

— Hogy ne? Amikor csak szerét ejt-
hetem, mindig eljövök Kurucz bácsiékhoz.

Szives volt a bucsuzás, és szives volt
aztán Borbála néninél a fogadás. Korán
délután érkeztek oda, és Borbála néni,
mint jó magyar házi asszony, dehog
eresztette volna egy kis jó ozsonna nélkül
haza Kuruczné asszonyt! Bevezette őt a
saját szobájába, miután Magdához így
szólt:

— Magda leányom, vezesd Annuskát
a szobájába, hadd rendezze el a holmiját;
aztán vezesd körül a házban, hogy tudja
a járást. Majd később én magam mondom
el neki, mi lesz a dolga. Mert nálam dol-
goznia, tanulnia kell.

Kuruczné asszony, aki maga is szorgal-
mas, dolgos asszony volt, nagyon helyeselte
a Borbála néni szavait. Mikor végül bu-
csuzásra került a sor, így szólt:

— Isten veled, Annuska! Jó helyre
jutottál ide és hiszem, hogy érdemes is
leszel reá. Így már nem esik olyan nehe-
zemre a válás.

És Borbála nénihez fordulva folytatá:

— Mert, kérem alássan, az urammal
együtt nagyon megszerettük ezt a gyereket
és nem is váltunk volna el tőle, ha nem
tudjuk, hogy jó kézbe jut.

— Legyen nyugodt, felelé Borbála néni
komolyan. Eleinte csak a kedves Gabika
kedviért gondoltam rá, de hogy aztán
magamhoz fogadtam, azt mégis csak azért
tettem, mert én is megszerettem. Derék
nőt nevelek belőle.

Hátul maradva hallgatta Magda ezt a
bucsuzgatást. Ő nem szólt semmit, de ugy-
titokban ő is gondolt valamit, még pedig
ilyenformán:

— Ugy látszik, a néni egészen a szívébe
fogadta ezt az ágról szakadt koldus-köly-
köt! Rólam soha sem beszélt ilyen nagy
szeretettel. No, majd megvállik, meddig tart
ez a nagy barátság!

Gabika két levelet is kapott Annuska
szerencsés helybe-érkezéséről. Az egyiket
maga Annuska írta, egyszerű sorokban,
melegen hálálkodva, mert — azt írta —
jól tudja, hogy voltaképen mégis csak
Gabikának köszönheti, hogy boldogtalan
árvaságából ilyen váratlan szerencsés hely-
zetbe jutott. A másik levelet Borbála
néni írta, sok jót jelentve Annuskáról,
aki ügyesen és szorgosan forgolódik a
házban és már is nagy segítségére van
mindenkinek. Végül pedig emlékeztette a
néni Gabikát, hogy nincs messze az iskolai
szünet-ideje, amikor több hétre ki fog
jöhetni Borbála nénihez, ha ugyan jó
osztályzatot kap; tehát iparkodjék, hogy
hiba ne legyen, mert szégyenben maradna
Annuska előtt.

No, attól nem köllött félni. Volt ugyan
egy-némely tantárgy, amelyet Gabika na-
gyon fölöslegesnek vélt; de most ezekre a
könyvekre sem nézett olyan görbe szem-
mel, mint régente.

— Apácska amilyen szava-tartó ember,
bizony még megtenné, hogy el nem ereszt
Borbála nénihez, ha valamiből rossz osz-
tályzatot kapok. No, az ugyan szép dolog
volna! Mondta is Borbála néni, hogy amit
az ember erősen akar, az rendesen sikerül
is. Hát akarni fogom.

És sikerült! És mert sikerült, harmad-
napra az év-záró iskolai ünnep után
már ott volt Borbála néninél és ugyan-
csak örültek egymásnak mind a hárman:
a néni is, Gabika is, Annuska is. Meg is

elevenedett a ház, hogy Gabika betette oda a lábát. Vig kaczaj, tréfa, játék járta, mert Gabika, mint az eleven csík, soha sem nyugodott, hanem hol a nénit vonszolta ki a kertbe, hogy mutassa meg, melyik fára szabad fölmászni egy kis gyümölcs-kóstolásra, hol Annuskát zavarta ki a munkájából, hogy egy kis verseny-futást rendezzenek. De ez nem mindig sikerült rögtön.

— Nem mehetek, Gabi urfi, még nem végeztem el a dolgomat.

Gabika komoly panaszal sietett a nénihez, hogy Annuska előbbre valónak találja a dolgát a verseny-futásnál. És hajh!... a néni legtöbbször Annuskának adott igazat és várakozásra intette Gabikát, vagy pedig azt mondta:

— Menj Magdához, ő majd játszik veled.

Nem. Ezt nem tette Gabika. Azaz, eleinte kétszer-háromszor megtette, de nem volt benne köszönet. Magda csak úgy fog-hegyről, gunyosan felelt:

— Jaj, nem tudok én ilyen csoda-gyerekekkel játszani! Sőt az igazat megvallva, nagyon kellemetlenek találok ezt a te örökös zajongásodat. Hanem persze, mások nagy virtusnak tartják, hogy tele lármázzod a házat.

Gabika meghökkenve nézett Magdára és nem igen értette, miért gunyolja ez az ő vigságát? Eleinte kissé neheztelt is, de szokása szerint hamar abba hagyta.

Magda már nagy leány . . . persze, hogy nem vagyok hozzá való. Nagyon természetes.

És mert ez természetes volt, az lett belőle, hogy rendszeren hárman jártak-keltek szórakoztak: Borbála néni, Gabika és Annuska, akit Borbála néni már úgy megszokott maga körül, hogy alig tudott meglenni

nélküle. Mert Annuska szinte a szeméből leste el, mi kell Borbála néninek, s oly ügyesen, figyelmesen teljesítette, hogy az öreg asszonynak egész öröme telt benne.

Egyikök som igen bánta, hogy Magda rendszeren másfelé talált magának valami sürgetős dolgot vagy kellemesebb szórakozást. Ha neki úgy jobb, teljék a kedve!

Derülten multak a napok, elmúlt így már egy-két hét is. De aztán valami hiba történni kezdett, mert Borbála néni egyre gyakrabban el-elgondolkozott, elkomolyodott és csak nehezen bírta kedvetlenségét palástolni. S este, mikor lefeküdt, óra-hosszat eltöprengett, aztán ilyen-formát dörmögött:

— Nem lehet másképp . . . csak házi tolvaj teheti . . . kire gyanakodjam?!

(Folytatása következik.)

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

— Gyermek-estély a néniéknél. —
(Képpel a 88—89. lapokon.)

 KÁR hányszor keserűen panaszkodott Vad Laczi barátunk: mekkora igazságtalanság az, hogy a rajz-tanítója nincs megelégedve vele. Mikor ő csupa kedveteléből is mennyit rajzol! És miket rajzol! Hogy rajzol!

»Győződjék meg róla, kedves Forgó bácsi!« írja. »Beküldöm néhány rajzomat. Tudom, kiadja a »Kis Lap«-ban.

Igazán meg nem állhatom, hogy be ne mutassam. Aki csak egy csöppecskét is ért a rajz művészetéhez, gyönyörködni fog benne.

A sorozatból elsőnek azt választom, mely a Klára néniéknél volt nagy gyermek-estélyt ábrázolja. Senki sem tagadhatja, hogy ehhez hasonlót Benczur Gyula sem rajzolt, de talán nem is fog soha. Akár mely részletét nézzük, csupa remek!

Nézzétek csak meg jól! Itt balra elől a néni mint szives házi-asszony, mily nyája-

san kínálja a jó farsangi fánkot! És mennyire híven ki van fejezve, hogy Lilike, Pistike mily örömmel nyulnak utána! Ninka és Linka, az ügyes testvér-pár, mily remekül döföli a zongorát! Szinte hallani... és még hátulról rá lehet ismerni a hajukról, hogy testvérek. A Lidi szobalány fürgeségét, amint ujjabb teli tálcza csemegét hoz, lehet-e jobban ábrázolni? Még a falon függő képek is híven vannak föl-tüntetve s csak a vak nem ismer rá, hogy közepén a néni arc képe függ, tőle balra a Balaton látható, jobbra meg... no, hiszen azt már csak mindenki látja, hogy a Koplaló csárda.

Minden egyes alak: a bácsik, nénik, lányok, fiuk meglepő hűséggel vannak megpingálva. De azt hiszem, legremekebb mégis a cizca. Sokat láttam már, de ilyet még nem.

Talán ti sem. Tehát gyönyörködjétek benne!

BOB.

(Képpel a czimlapon.)

Ki volt Bob? Mikor én külföldi utazgatásaim egyikén találkoztam vele, akkor — no, akkor éppenséggel nem olyan volt, amilyennek Kakas-Taraj szerezcsen király ő felsége látni óhajtott az ő kedves fiát és örökösét.

Mert az volt Bob: egy néger király fia, messze benn a forró Afrika belsejében. Ott is élte első gyermek-éveit s nem igen tudta, milyen nehéz gond bántja az ő felséges atyját. Ez a nehéz gond pedig az volt, hogy Kakas-Taraj mindinkább belátta, mennyire ügyesebbek, hatalmasabbak a fehér emberek, kik már sok szomszéd fekete törzset meghódoltattak. Végre is rákerül majd a sor az ő népére is. Saját magában és vitézségében még bizott ugyan, de hát ha a fia nem fog majd birni a fehérrel?

És a vitéz Kakas-Taraj addig-addig törte a fejét, míg végre is kitalálta a módját, hogyan segíthet a bajon. Ha a fia mindent tudná, amit a fehér emberek tudnak,

VAD LACZI RAJZAIBÓL. Gyermek a néniéknél. (Lásd a 87. lapon.)

akkor bizonyosan megtudna velők szemben állani. Kakas-Taraj király tehát egy fehér kereskedővel aki elefánt-csont vásárlása

végett gyakran járt nála, megalkudott, hogy a kereskedő vigye el a fiut a fehérrek országába, taníttassa meg ott mindenre amit a fehérrek tudnak és néhány

A kereskedő őszinte szándékkal vállalkozott rá és elvitte a fekete kis királyfit, akit Bobnak nevezett el. Alig érkeztek meg azonban Európába, a kereskedő a kikötő-város vendéglőjében, ahol megszállt, hirtelen megbetegedett és meg is halt, a nélkül, hogy valakinek elmondhatta volna, kicsoda is az a kis szerezcsen fiu és mért hozta el?

Nagy volt a Bob bánata, mikor egyetlen barátját elvesztette. Egyedül maradt itt az idegen fehérrek világában, még csak beszélni sem tudott senkivel. De vele is ugyan-csak meg voltak akadva! A vendéglős egyelőre adott ugyan hajlékot és táplálékot, de állandóan nem akart gondoskodni róla. Végre azonban akadt egy falusi birtokos, aki megszánta a fekete fiucska, magával vitte falura és besorozta a cselédei közé.

A szerezcsen kis királyfiból ekkép szolgál-gyerek lett. A többi cselédek s a falubeliek is sokat bántották a fekete kis ördögöt — így csufolták — de Bob türelmesen viselte, nagyon hálás volt gazdája iránt, hűségesen elvégzett mindent amit rábíztak, lassanként megtanulta új környezetét nyelvét is, és teljesen bele szokott az új életbe. Gazdája is teljesen meg volt vele elégedve.

Idők multával egy dolog mégis feltűnt a gazdának Bob, aki nagyon hűséges és becsületes volt, csodálatos kapzsisággal gyűjtötte a maradék gyertya-darabokat és a keze ügyébe eső tiszta fehér papiros-lapokat. Mire való ez neki? Aztán mért nem vesz magának, ha már olyan nagyon vágyik rá? Hiszen most már rendes bért kap, mint a többi cseléd.

Egyszer végre megleste a gazda. Éjjel, mikor már mindenki aludt, rajta kapta, amint Bob egy félre eső kamrában egy

esztendő mulva hozza vissza. Jutalmul anynyi elefánt-csontot kap, hogy egyszerre dus-gazdag ember lesz belőle.

darabka gyertya világánál nagy buzgón küzködik az... ábéczé írásával. S mikor gazdája számon kérte, Bob egyszerűen és őszintén felelé:

— Atyám megparancsolta, hogy tanuljak mindent úgy, mint a fehérek. Károly, a béres fia, mutatja nekem, hogy kell olvasni és írni. Megfizetem és neki adom a béremet.

A jó szívű gazda meghatottan nézett a fekete fiúra. Más naptól pedig a falusi iskolába küldte.

Itt Bob mihamar tul tett valamennyi tanuló-társán s a tanító és a pap nagyon megszerették, különösen a pap.

— Ki tudja? Hát ha lehet belőle valami? gondolá.

És lett, Bob megkeresztelkedett, szorgalmasan tanult tovább, a lelkész új pártfogókat szerzett neki, s a vége az lett, hogy a szerecsen királyfi keresztény pap volt, midőn én találkoztam vele. És készült Afrikába, szerecsen vérrokonai közé; de nem azért, hogy ügyesebben vezérelje őket véres harcokba — hanem, hogy tanítsa őket az egy igaz Isten megismerésére, szelid erkölcsökre, hasznos ismeretekre.

Ilyen csodálatosak néha a Gondviselés utjai.

DANIKA KIRÁNDULÁSAI.

(Képpel a 92. lapon.)

III. A Szél testvérek.

KELLEMES napokat töltött Danika, miután a Hó-tündérrel tett kirándulásáról haza tért. Nagy hó borította a földet, pompásan lehetett szánkázni, hó-embert építeni, hógolyóval csatázni, míg nem aztán lassanként elolvadt a hó és olyan enyhe napok következtek, mint ha már vége volna a télnek. Dehogy volt! Egy napon hirtelen megfordult az idő s ugyancsak csipőssé vált a levegő.

Benn a meleg szobában nem igen érezték; de az apa este azzal lépett be, hogy más napra kemény hideg lesz, mert északi szél kezd fujni.

Fujt is, egyre erősebben, és mikor Danika lefeküdt, a szél már szinte sivitott és úgy zörgette az ablakokat, hogy a mama sorra járta és gondosan megvizsgálta valamennyit, jól be is zárogatta, nehogy a szél kirántsa.

— Kellemetlen látogató volna éjjel az ilyen északi szél, mondá nevetve.

Danika mást gondolt ott az ágyában. Eszébe jutott, amit Szél ur a minap ígért. De ha az ablak olyan nagyon jól be van zárva, akkor Szél ur talán be sem jöhet.

Dehogy nem! Danika épp csak hogy behunyta a szemét... még nem aludt, igazán nem, vagy ha el is szundikált, hát mindjárt föl is ébredt, mert harsogó, kissé bizony durva nevetés hallatszott egészen közelről és hegyében ez a kérdés:

— No's vitéz barátocskám, jösz? Ha jösz, szaporán mozdulj, mert nekem nem szokásom egy helyben álldogálni.

Danika föltekintett és Szél urat pillantotta meg. Nem volt olyan vidám és kedves, mint Tél apó vagy Hó-tündér, sőt marczona, torzonborz, hatalmas alakjától akár meg is lehetett volna ijedni. Danika azonban nem ijedt meg, inkább tüstént talpra ugrott.

— Hogy ne mennék? Már vártam is.

— Akkor hát burkolózzál jól bele a takaródba, mert nem szeretném, ha náthát kapnál... aztán bujj bele ide a tarisznyámba, onnan ki nem pottyanhatsz. Mert én sebesen szoktam nyargalni, még a gőzmasina sem ér utól.

Ez alatt már künn is voltak és az persze csak természetes, hogy oly sebesen röptek, mint a szél. Danika a tarisznyában kuporgott. (Lásd a képet a 92. lapon.)

— Hova megyünk? kérde Danika.

— Kinyargalom magamat egy kicsit, aztán elviszlek a testvéreimhez, hogy megismerkedjél az egész familiánkkal.

— Többen vannak testvérek?

— Négyen vagyunk. Én vagyok az Északi Szél, a legöregebb és legerősebb. Van egy öcsém és két hugom. De hát tudod-e te, barátocskám, hogy a szél volta képen micsoda?

— Egészen bizonyosan nem tudom.

— Pedig nagyon egyszerű: a szél nem egyéb, mint mozgó levegő. És mert ez négy fő-irányból történhetik, hát négyen vagyunk. Én vagyok a legerősebb és leg-hatalmasabb . . . no, azt is mondják, hogy goromba vagyok; de hát nem tehetek róla. Különbözik az öcsém, Keleti Szél, szintén kemény legény. Én leginkább télen járok-kelek, sokszor találkozom Hó-tündérrel és együtt látogatjuk meg a különböző tájakat. Az emberek nem igen szeretnek, mert én még a bundán is keresztül füttyülök. Aztán, ha egy kicsit neki rugaszkodom, kitépek fát, leszedem a ház tetejét, szét szórom a kazalt, boglyát, elröpítek tömérdek kalapot és akár hányszor még az embert is földhöz vágom, ha nem áll erősen a talpán.

— Ó! Miért csinálsz annyi bajt?

— Sajnálom, de nem lehet máskép. Ezek csak apró bajok és hálával tartoztok nekem ti gyarló emberek. Mert ahol én végig nyargalok, ott alaposan kitisztítok minden zugot a büzös, penészes levegőtől, elsöpöröm a betegségek csiráit, megölöm az ártalmas gőzöket, párákat és így csök-

kentem a betegségeket. No, most már eleget nyargaltam. Most haza megyek, a testvéreim is mind otthon vannak, hát egy kis ideig szél-csönd lesz.

Egy szempillantás alatt már ott voltak a négy Szél testvér lakásában.

— Itthon vagytok? szólta Északi Szél. Vendéget hoztam; egy vitéz kis fiút, aki még tőlem sem ijedt meg. Majd meglátja különben, hogy nálatok többienél sem mind fenéig tejföl. Fogd, hugom Nyugati Szél, tartsd az öledben, le ne pottyanjon.

Átadta Danikát Nyugati Szélnek és, az igazat megvallva, Danika nem találta a cserét kellemesnek. Valami nyirkos, nedves, lucskos érintést érzett, amint oda ült a Nyugati Szél ölébe.

— Ne ijedezzél, no! szólta Nyugati Szél. Jól be vagy takarva, nem ázol át, nem hülsz meg. Én az a Szél vagyok, aki az esőt hozom: nagyon nyirkossá, lucskossá leszek, mikor a tengerek fölött lebbenek el. Leginkább nyáron és őszkor járok körül, mikor a növényeknek szükségük van a nedvességre, hogy jól fejlődjenek és növekedjenek. Így tehát beláthatod, hogy ha nem vagyok is kellemes és szépséges, de hasznomat veszik.

— Ó igen, most már értem. Apácska sokszor örömmel említette, hogy nyugatira fordult a szél, esőt kapunk.

— Szeretem, hogy ilyen jól ismer. Majd ellátogatok hozzátok, ha ismét szükség lesz rám a nyáron. De hát nem akarom szépitni magamat; megvallom, hogy néha bajt is okozok, még pedig rendesen, mikor Északi Szél bátyámmal együtt járok és mint Észak-Nyugati Szél sivitünk végig országokon és tengereken. Kivált a tengeri

hajósok nagyon félnek tőlünk és igyekeznek is biztos kikötőbe jutni, hogy veszedelem ne érje őket. No, most már menj a testvéremhez, Déli Szélhez, őt bizonyosan szeretni fogod.

Ebben nem is csalódott. Danika jól-eső kellemes meleget érzett, amint Déli Szél az ölébe vette és lágy hangon szólt hozzá:

— Én dél felől jövök, Danikám; onnan, ahol mindig meleg van; néha bizony olyan meleg, hogy neked talán már sok is volna. Messze Afrikában indulok utra és mire ide érek hozzátok a szép magyar földre: rendesen nem sok kifogásotok lehet ellenem, mert kellemes, enyhe levegőt hozok. De nem akarom eltagadni, hogy

. . . A TARISZNYÁBAN KUPORGOTT. (Lásd a 91. lapon.)

odább a délvidéken néha egy kis garázs-ságban is telik kedvem. Afrikában a sivatagokon fölkarom a forró homokot és mint óriási felhőket ragadom messzire, eltemetve embert, állatot, növényt, ahova a forró homokot leeresztem. Ott Számumnak neveznek és mindenki remeg, ha csak sejti is közeledésemet.

— Ó, de borzasztó! sohajtá Danika.

— Már biz' az ugy van. Mikor a Középtengeren átértem, már szelidebb vagyok; de még ekkor is meggyötröm az embereket, akik itt Sirrokkónak hívnak. Amig az én lehelletemet érzik, olyan bágyadtak, hogy mozogni is alig tudnak.

— Jaj, szinte magam is érzem!

— No, akkor hát menj a tesvéremhez a Keleti Szélhez! Az majd fölfrissít.

Alig került Danika oda a Keleti Szél karjára, ugyancsak kapkodta kezét-lábát.

— Juj! De csipsz! A lehelleted szinte keresztül járja egész testemet! Olyan éles vagy!

— Hahaha! Tudom! szólt a Keleti Szél, Mindenki azt mondja, akit érintek. De azzal én nem törődöm, mert tudom, hogy több hasznot teszek az embereknek, mint hiszik. Tavaszkor gyakran elítogatok hozzátk és fölszáritom a tulságosan nedves földet, hogy bevethessétek, mert különben a mag elrothadna.

— Ej, ez derék! Nem is tudtam. Csak olyan csipős ne volnál!

— Mikor magam vagyok, még megjárja. De ha a bátyámmal, Északi Széllal indulunk utra, akkor bizony nem tréfálunk és még vasuti kocsikat is feldöntünk. A déli tájakon ilyenkor Bóra néven emlegetnek, és aki teheti, biztos helyre buvik előlünk. Igaz a! Tudod-e, milyen gyorsan járunk mi?

— Nem biz' én.

— Hát megmondom. Az enyhe szellő két-három mérföldet halad egy óra alatt, a közepes szél hat-hét mérföldet, az erős szél tiz-tizenkettőt, a vihar huszat, a szélvész pedig harminczat, sőt negyvenet is, úgy hogy pár óra alatt egész nagy országgon végig száguld.

Ekkor közbe lépett Északi Szél.

— Elég a beszédből, öcsém. Már nagyon sokáig tart ott lenn a földön a szél-csönd. Tulságosan megreked a levegő, jajgatni fognak az emberek. Induljon kiki a dolgára, ezt a legénykét pedig haza viszem, mert ha a mamája ott nem találja az

ágyában, még azt találja hinni, hogy én fujtam ki az ágyból.

Haza-menet Szél ur még elmondta, hogy sok másféle hasznot is tesznek még ők. Vitorlás hajó nem járhatna a tengeren, szélmalom nem foroghatna, gyerek sárkányt nem eregethetne, ha ő nem fujna. A komor felhőket is a szél fujja szerte szét, hogy újra látni lehessen a napot.

Épp egy kósza felhő mellett suhantak el és Szél ur kissé játszadozott vele, miközben a Felhő, megtudván Danika kirándulását, így szólt:

— No, ha egyszer valami jó szél felhoz én hozzám, én is megmutatok neked egyet-mást. Szívesen foglak látni.

Danika örömmel fogadta el a meghívást, aztán... aztán, hogy — hogy nem?... vissza került az agyába. És reggel így szólt a mamájához:

— Mamácskám! Ott voltam a négy Szél testvérnél! Olyan érdekes volt!

— Csakugyan olyan borzas vagy, akár a széllel birkoztál volna. Állj ide, te kis szélházi, hadd fészüljelek meg!

A RITKA GYÜMÖLCS.

EGY jeles természettudósról beszéltek a társaságban és nagyon dicsérték a tudományát. Egy fiatal hetyke uracskát szörnyen bosszantotta az a sok dicséret.

— No bizony! Ismerem! mondá fitymálva. Mondhatom, nem sokat tartok az ilyen komoly képű tudósokról. Ha akarom, úgy kifogok rajta, hogy holta napjáig nevetik.

Más nap be is állított néhány barátjával a tudóshoz és egy maroknyi apró, fekete mag-felét mutatott neki.

— Egy jó barátomtól kaptam, aki messzi idegen országból hozta. Azt mondja, igen ritka növény, pompás a gyümölcse; meg is nevezte, de biz' én elfelejtettem. Nem

is tudom, hogy köll vele bánni, hát gondoltam, ilyen jeles tudós bizonyosan ismeri és talán vállalkozik is rá, hogy elültesse és a ritka növényt gyümölcsösre érlelje.

A tudós átvette a magot és sokáig figyelmesen vizsgálta.

— Igen, ismerem, nagyon ritka a növények közt, mondá igen komolyan. Szívesen elültetem. Persze, a gyümölcsére számot tart, kedves ifju barátom.

— Hogy ne? Azt magam akarom megenni, hagyta rá a hetyke urfi.

Mikor künn voltak, kaczagva szólt társaihoz:

— Nem mondtam, hogy csuffá teszem a tudóst? Ti lesztok a tanuim. Egy maroknyi össze száradt hal-ikrát, hal-tojást adtam neki és elhitte, hogy valami ritka növény magja. Amiből a vízben halaeska bujna ki, azt ő földbe ülteti és lesni fogja, milyen növény kel ki belőle, hahaha: Kéthárom hét mulva meglátogatjuk, követelni fogom a ritka növényt és akkor csuffá teszem. Fölfedezem, mit ültetett el.

Pár hét mulva el is mentek újra a tudóshoz.

— Ki kelt-é már a ritka növény? kérdé az uracska.

— Ki bizony, sőt már a gyümölcse is megérett, felelt a tudós. Mindjárt behozom jogos tulajdonosának, hogy megegye.

Bámult az uracska. Mit fecseg ez a tudós? De még inkább ámult, mikor a tudós vissza tért, kezében cseréppel, melynek földjéből mi meredt ki? Semmi más, mint egy kis ... döglött hal.

— Annak a magnak ez a gyümölcse, mondá szigoruan. Tüstént egye meg!

Hüledezett a hetyke uracska. Társai kaczagtak, de most már ő rajta.

— Igaz! Meg köll enned! Magad mondtad, kívántad. Szaporán! Edd meg!

Ötölt-hatolt, huzódózott a hetyke uracska és csöppet sem volt már hetyke. Végre is szégyenkezve elfutott a kaczagók elől.

És végkép elmúlt a kedve, hogy csuffolja a tudományt.

BETŰ-REJTVÉNY.

— Két tulajdonság. —

'S S S

omos

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Fény és boru“

Történeti elbeszélések, írta **Remellay Gusztáv**. Két kö-nyomatú képpel, színes kemény táblába kötve.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 4-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Háromszor iszik a magyar.

Helyesen fejtették meg: Kovács Dénes, Haydin Pista, Gaszner Ilike, Czeloth Irénke, Fuchs Lilli, Engelmann Jenő, Sántha Dezső (levelező lapon is beküldhették a megfejtést. *F. b.*), Armuth Erzsé (részben), Scheer József, Csikvári Ernő, Okolicsányi Marcsa, Lakner Margit, Bódy Ödön, Heumann Ödön, Pick Margit, Probstner Arthur, Glósz Irma, Magassy Emil, Fáy Endre és Árpád, Várszeghy Jancsika, Havas László, Szalontay Barna és Józsika, Szilágyi Erzsike, Altstock Hugó, Schoedl Miczike és Ervin, Bohrandt Lajos, Grubits Mariska, ifj. Kőrösi Károly, Flór Anna, Breider Lajos, Szász Zsombor, Bónyi Riza, Fromm Hermína, Szalay Zoltán, Flegmann Márta, Weinberger Lajos, Schwarz József és Béla, Polgár Karola, Mérey Ágosta, Hammel Lajos, Szamek Margit, Jendrássik Bandi, Zombory Margit és Géza, Mezey Aranka és Ilonka, Rombay Ilona, Nékám Ervin, Háger Rikhard (kinek az írása? *F. b.*), Fodor Malvina, Molnár Lajos, Havas Margit, Löwensohn Imre, Herczegh Malvina, Gillemot Lajos, Danielisz Margit, Kovács Mariska és Károly, Weisz Erzsike, Rosenfeld testvérek, Masszi

Janika,
Károly
Nemes
Kondor
Juliska
hübel
Béla,
és Géza
ifj. Béla
Kállay
Boér S.
Zoltán
János
Kálma
Kossa
Józsi
Margit
Szilágyi
Miklós
Herm
Elek,
Thyr
Dem
Clem
Máty
Géza
ifj. C
And
neke
Sárn
Görg
Bau
rost
Becl
Gyö
Men
Zolt
Baj
Idu
Olg
Lás
Sze
Ró
Kis
F.
Giz
Iré
Ká
Re
Au
Lá
Er
Il
El
és
Er
M
és
Sz
Z

Janika, Andreánszky István, Bolyó Pálma és Károly, Kalmár Rózsika, Klein Janka és László, Nemes Irén és Ödön, Robitsek Anna, Perci Imre, Kondor Szeréna, Schwarz testvérek, Virághalmy Juliska, Szilvássy Erzsébet, Gallatz Imre, Steinhübel Zoltán, Gaál Ilona és Ödön, ifj. Dömötör Béla, Záborszky Mariska és Dezső, Hecht Berta és Géza, Lamberger István, Szent-Ivány Carla, ifj. Bécsy Lajoska, Molnár testvérek, Witt Laczika, Kállay Miklós, Sarvay János, Hollaky Ferencz, Boér Sarolta és Lajoska, Furman Jancsika, Kocsiss Zoltán, Rutich Juliska, Pongrácz Margit, ifj. Jákó János, Löbl Irma, Sternberg Annika, Diémár Kálmán, Poór Juliska, Patterson Margit és Orsolya, Kossaczky Gyula, Toperczer Valéria, Bornemisza Józsi, Korbuly Józsi, Marschall Margit, Schweiger Margit, Pécs Mariska, Esterházy Erzsébetke, Szilágyi Elizke és Misike, Gáldonyi Mariska és Miklós, Graefi Márta és Paula, Szitányi Matild, Herman Antal és Miska, Schwabach Andor, Jármy Elek, Büchler Károly, Trajtler Jánoska, Mándy Thyra, Pick Imre, Marczel és Egon, Mayer Géza, Demjén Pista, Bogyay Ernő, Fekete Kálmán, Clement Elza és Ottó, Manheim Lajos, Medovárszky Mátyás, Keresztély Ernő, Weismáhr Irén, Piller Géza, Péterfi Alice, Goldmann Pál, Ghyecy Józsi, ifj. Gyürky Gábor, Krivány Dini és Jani, Dobay Andor, Ertl Irma, Janny Rudolf (írásod tetszik nekem. *F. b.*), Krámer Sándor, gr. Degenfeld Ilka, Sármezey Miczi és Annuska, Klopstock Tekla, Görgey Mariska, Török Ella, Márkutz Iduska, Bauer Ödön, Gráf Andor (vonalozd meg a papírost, amíg nem tudsz egyenes sort vetni. *F. b.*), Beck Ernő, ifj. Buda Gyula, Kövesi Jenő, Zádor György, Kann Lenke, Bachrach Mátyás, ifj. Csorba Menyhért, Kuzma Albi, Freyler Editke, Katz Zoltán, ifj. Szikula Andor, Millán Emma és Béla, Bajnóczy József, Heszke Irma, Gál Pista, Mäder Iduska, Parsch Gyuri, Kricsa Andorka, Hentz Olga és Győző, Rétay Vilma és Miczi, Starzsinszky László, Gerecki Egonka (részben), a nagyváradi Szent László-intézet árva fiu-növendékei, Roheim Rózsika, Veress Bözsike, Dukesz Anna és István, Kis Károly, (írásod valóban dicséretet érdemel. *F. b.*), Vancsó Anna, Jurenák Ferencz, Badics Gizella, Szabó Kornél, Balassa Győző, Mészár Irénke, Stépán Róza, Przybilla Jenő (részben), Kánitzner Pista, Róth Pál, Szabó Elza, Jármái Renée (részben), Muntyán Béla, ifj. Münnich Aurél, Müller Henrika, Barkóczy György, Spolárich László, ifj. Killer Nándor, Weisz Béla, Reich Erzsike, Benkó Jenő, Tölg Vilmoska, Farkas Ilonka, Mariska és László, Weszter Béla, Hónig Elza, Molnár Ilonka, Fischl Izabella, Spitz Jolán és Dezső, Löwinger Ida, Hófer Margit, Baros Emmika, Markovich Aladár és Fischer Béla, Lévy Margit, Vallas Ilonka, Payr Hugo, Fazekas Ida és Pirooska, Kálmán Mariska, Riedel Emmike, Székely László, Masjon Márta és Vilike, Nagy Zoltán, Nagy Lenke és Ernő, Tobisch Ili és Iri,

Sier Friczike, Peláthy György, Graner Stefánia, Márta és Hilda.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Fáy Endre és Árpád, Szegeden*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Derék Ferkó«*, írta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* LII. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Robitsek Anna, Poór Juliska, Válya Gyula, Demjén Pista, Ghyecy Józsi, Mátyás Miczi, Feichtinger Margitka, May Katinka, Bodola Mariska, Krámer Sándor, Fekete Rudolf, Stépán Róza, Gróf Sándor és Pista (aki elkésik a sorsolástól, annak hogy kedvezhetne a szerencse? *F. b.*), Roth Pál, Walther Mariska, Göllner Aranka, Weisz Ottó, Mészár Irénke, a nagyváradi Szent László-intézet árva fiu-növendékei.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA

Révy Emil. A január 10-én megjelent számban közölt rejtvény megfejtését — a postabélyeg tanusága szerint — január 27-én, tehát tizenhét nap multán adtad postára, vagy is: amikor már a megfejtés is megjelent a *»Kis Lap«*-ban. Ekkora késéssel már nem lehet a megfejtők névsorába bejutni. — **Szekeres Zoltán.** Hogyan? Falusi gyerek kérdi tőlem, mi is az a »vendég-oldal«? Hiszen erre udvarotokon a kis-béres alapos választ adhatna. Hát az a rud, melyet a szekér oldalához hosszában erősítenek, hogy a széna- vagy szalmarakományból több férjen rája. Amolyan pót-oldal, mint ma neveznék. — **ifj. Csorba Menyhért.** Hibátlan a te *»Félegyháza«* kép-rejtvényed. De éppen egy-korásu a Mátrával. Előtted ötezeren küldték már be, utánad még százezeren fogják beküldeni. A legtöbb új olvasóm *Félegyházán* és *Székes-Fejérváron* köszöri meg először az ő szerzői elméjét. Később majd küldesz te közönlőt is. — **Krámer Sándor.** Mi is az az »a mol« a te koczka-rejtvényedben? Hogy azt mondod: »ruhában káros állat«. Nyilván a »moly« járt eszedben. A mol inkább hang-nem, mint féreg. — **Bauer Ödön.** A gyöngéltett küldemények hibáinak részletes fölemelésébe nem bocsátkozhatom. Hova is vezetne ekkora tér-pazarlás? Az ujak közül az egyik bevált. — **May Katinka.** Tárt karokkal fogadlak téged is számos apró hiveim közé. — **Sarvay János.** Aki milyen név alatt küld be levelet, arra a névre is küldöm választomat. Álnévvel nem foglalkozom. A rejtett név meg fog jelenni. — **Robitsek Anna.** Hol maradt a megfejtés? Hiszen azzal együtt köll beküldeni! — **Schwabach Andor.** Ha megtudod, hogy 6800-ad magaddal vagy a nem-nyerők sorában: azt, hogy »nincs szerencséd«,

könnyebben fogod elviselni. Ennyi gyerek közt mindig csak *egynek* kedvez a véletlen. — **Büchler Hilda és Károly.** Besoroztam. Melyötök az ügyes rajzoló? — **Trajtler Jánoska.** Ha én nekem annyi szabad időm volna, hogy éljek az ilyen vendégszerető meghívással! De azért kedvesen esett s nagyon köszönöm. A versikék másodikához képecskét rajzoltatok. Közléskor kinek a nevét tegyem alája? Leveledben, pedig eltért volna benne, nincs megírva: honnan jött; a borítékon a posta-bélyeg, mint rendszeren, olvashatatlan; lakó-helyedet pedig a sok ezer cím közül keserves volna kikeresni. A *hol és mikor* kihagyása a levélből olyan hiány, amely hiba. Bár ez intéseimből mind azok okulnának, akik vétenek e szabály ellen! Haj, pedig: de sokan vagytok ilyen szórakozott urfiak és kis-asszonyok! — **„Mariska virágai.”** stb. Már nagyon is kitaposott nyomon jár. A régi formába új tartalmat kell önteni. A kézirat egy héti átvehető. — **Budapestről** a 3. és 4. szám-rejtvényeinek megoldását vettem valamely szeleburdi kis olvasómtól, aki elfelejtette oda írni a nevét. Tán ráismer magára, ha tudatom velem, hogy megfejtéseit amolyan carton-papírosra jegyezte föl s hogy kétféle az írása: az első soroké kezdetleges, a többi már valamivel haladottabb vonásokat mutat. — **Májér Géza.** Derék tanítók halála méltán szomorítja meg szíveket. Kérdésre a mult heti szám is megadja a választ, ha ugyan olvasod ezt a rovatot, melyet sokan mellőztök; pedig a másnak szóló üzenetből mindenki érthet. — **Fromm Hermína.** A rejtvényed, bár ügyesen rajzoltad meg, tökéletlen. Nappal nem minden virágzik. Nem virágzik p. a kémény sem, a szivar sem, a kanapé sem. S éjjel virágzik a rózsa is, a szekfü is, az árvácska is. Nem olvastad még a **»Rovás«**-ban, hogy tépett szélű papírosra írni nem illik? — **Lukács Béla.** Reményem, azóta már helyre rándult a karod. — **Kerpely Jenő.** Miért kérsz bocsánatot az ő használása miatt? Hiszen ez jó magyar szó! A rejtvényed bevált. — **Schweiger Margit.** Bátran küldheted te is. — **Esterházy Erzsébetke.** Találós kérdéseid mellől kifelejtetted a megfejtést. Szám-tani rejtvényed nagyon rég jelent már meg a **»Kis Lap«**-ban. Hogy nem lehet azt érteni, hogy minden héten mindig nyer valaki? Hiszen a megfejtők közül minden héten húznak ki egy nevet! Nincs a környezettedben valaki, aki a sors-huzás módját megmagyarázná neked? A másik kérdésed homályos. — **Szilágyi Elizke és Misike.** Januárban lepkét fogni a mi égővünk alatt, valóban nagy ritkaság. — **Tölg Vilmos.** Még olyan panasszal sem fordult hozzám kis olvasó, hogy a megfejtők névsorában mért áll az ő neve (már mint a tied) **»utolsó helyen«**? **»Pedig«** — így folytatod — **»nem küldtem későn«.** Csak nem hiszed talán, hogy elsőnek jelenni meg a sorozatban, kitüntetetés számba megyen? Ugy iktatlak be, ahogy a renge-

teg levél-csomóbul elem kerültök, minden válogatás nélkül. S fölöslegül azzal a már szinte izetlenné vált kérdéssel fordulsz hozzám: mikor nyersz te is? Mít tudom én? Akkor nyilván, amidőn a *te* nevedet huzzák ki. Ugy látom, nem az szolgál neked elégtételre, hogy helyes megfejtést küldj be (hiszen csakis ez az érdem egyedül!) hanem azon keseregsz, hogy utolsó vagy a névsorban. Ezek után, Vilmos pajtás, reményem: más-milyen levelet fogsz te nekem írni. Ilyet p. hogy: **»Kedves Forgó bácsi!** Örömmel jelentem, hogy sikerült megfejtenem a **»Kis Lap«**-nak (ezen vagy amazon) számában foglalt rejtvényt, találós mesét, vagy egyebet. Ugy-é, hogy így szebb lesz? — **Dömötör Béla.** Az írásod még gyöngécske. — **Balogh Andor.** (?) Ha épp üzenetet vársz soraidra, hát azt üzenem: irj gondosabban, kedves kis földikém. — **Korosy Margitka.** Bizony nem értettem meg én a te találós kérdéseidet, kis lányom! Kálmán és Lajos meg ugy sem értenék meg. Ird meg világosabban, hogy gondoltad? — **Hüvös Robert.** Hogy többször jut vidékinek a jutalom-nyeremény mint budapestinek, az természetes. Mert hiszen a **»Kis Lap«**-nak is több a járatója vidéken, mint a fővárosban. Örvendek, hogy bajodból fölépültél. — **Onodi László.** Az a medve-historia csak amolyan nép-hit s a meteorologianak (időjárás-tannak) mai fejlettségével szemben sem sulya, sem jelentése. — **Szász Zsombor.** Ügyes. Meg is rajzoltatom. — **Badics Gizella.** Mindig a szükséges közleményektől függ, marad-e hely amolyan lap-töltelékre is. De azért Margitka csak küldje be, ami azóta nála fölszaporodott. — **Több levélről a jövő számban.**

LEVELEZÉS.

Ifj. Kövesi Kálmánnak üzeni *Diémár* hogy czime: Székely-Udvarhely.

ROVÁS.

St. M. és *L.*-nek irkából kitépett levelét nem vehetem figyelembe.

F. b.

JÓ SZÍV.

Az *chező* és *fázó* iskolás gyermekek részére: *Széchenyi* Jella 50 kr.

Az *Ég* áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

A „KIS LAP” minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A **»Kis Lap«**-nak **fél-évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*